

Birželio 8 d. 17.15 val. Panevėžio apskrities Gabrielės Petkevičaitės-Bitės viešojoje bibliotekoje (Respublikos g. 14) vyks dailininkės ir scenografės Sofijos Kanaverskytės atsiminimų knygos „Gyvenimas gražus“ pristatymas. Renginio svečiai: knygos autorė Sofija Kanaverskytė, filosofas, rašytojas dr. [Arvydas Juozaitis](#).

Knygoje rašoma apie talentingos ir spalvingos menininkės S. Kanaverskytės asmeninį gyvenimą bei kūrybą, pasakojama apie vaikystę, studijų metus, kūrybinę veiklą Panevėžio dramos teatre, pedagoginį darbą Klaipėdos universitete. Taip pat, kaip buvo kuriami garsieji Klaipėdos Jūros šventės karnavalai, kuriems ji paskyrė 18 metų.

Menininkė yra sukūrusi scenografiją daugiau kaip 80 spektaklių Panevėžio dramos teatre, Jaunimo teatre Vilniuje, Klaipėdos dramos teatre, Kauno lėlių teatre, Klaipėdos muzikiniame teatre, Elmsorno m. teatre ir įvairiuose mėgėjų teatruose. Ji yra surengusi apie 30 asmeninių parodų (batikos, scenografijos maketų, teatrinių kostiumų, koliažų, piešinių ir kt.), dalyvavusi daugelyje grupinių parodų.

2022 m. S. Kanaverskytė buvo išrinkta „Metų klaipėdiete“. Šis garbingas apdovanojimas suteikiamas už kilnius darbus miesto labui bei jo žmonėms. O knyga „Gyvenimas gražus“ pretendavo tapti gražiausia knyga Klaipėdoje.

Štai kaip knygos autorę pristato filosofas, rašytojas dr. [Arvydas Juozaitis](#):

„Sofija Kanaverskytė – nepaprasto talento moteris iš Panevėžio pašonės, Perekšlių, pakilusi į pasaulio šviesą. Jos likimas – skrydis į saulę, o tai reiškia, kupinas ir skausmo, ir ašarų, ir džiaugsmo. Ko buvo daugiau?

Knyga pavadinta valiūkiškai – „Gyvenimas gražus“. Tai šventas melas. Bet renginio metu nepamatysime ir neišgirsime melo, tik žydinčią moterį, kuri neleis sau nei liūdėti, nei verkti – ji juoksis ir šypsosis. Jos likimas yra dangaus dovana žemei. Joje apstu ašarų, o vis dėlto – dovana. Ji moka būti dėkinga.

Knyga rašyta 10 metų, rašyta su pertraukomis. Gyvenimo detalių ir smulkmenų – aibės. O jeigu dar pasakysime, kad jau beveik parašiusi knygą, Sofija netyčia paspaudė „mygtuką“ ir kompiuteris viską prarijo? Baisu sakyti! Jokie meistrai iš magiškos dėžės vidurių dingusio teksto nebeišlupo... Teko sėsti ir viską pradėti nuo pradžių.

O detalės... Jų aibės. Iš kur? Ar iš jos dienoraščio? Nerašė tokio! Jos – iš laiškų jaunystės mokslų draugei Violetai Skirgailaitei. Kai draugė grąžino Sofijai apie 100 laiškų, ši apsalo supratusi, kad pakliuvo į savo gyvenimo spąstus. Ėmė iš naujo gyventi savo dienas, naktis ir

jausmus. Sėdo ir surašė tą nuostabų, neįtikėtiną gyvenimą.

V.Skirgailaitė šių metų kovo pabaigoje paliko Sofiją, išėjo Anapilin. Jos abi bendravo iki pat paskutinės Violetos valandos, o tai irgi dovana ir laimė! Abi didžiąją gyvenimo dalį nugyveno Klaipėdoje.

Knyga parašyta be galo gyvai, neįprastai talentingai. Sofijos – rašytojos talentas – tai dar vienas stebuklėlis šalia kitų jos stebuklėlių.

Du knygos redaktoriai (viena iš jų – dukra Agnė) paredagavo tekstą. Paspėliokime, kuri iš jų išbraukė gerą glėbį nuodėmių? Nesunku atspėti. Ne bėda, jų liko per akis!

Knygoje daug nutylėtų ir niekam nežinomų Lietuvos kultūros faktų, paremtų Sofijos patirtimi iš Panevėžio, Vilniaus, Klaipėdos. Panevėžiečiams verta paminėti režisierių Juozą Miltinį, kuris, kipšas, ir jos gyvenime paliko savo riebią pėdą. Jis rimtai asistavo Sofijai, net ją mergino. Pamanyk – ją, vos paskirtą jauną dailininkę į Panevėžio dramos teatrą, Paryžiaus liūtas puolė kaip smakas. Tai tau Miltinis! O sklando mitas, kad moterys režisieriui nerūpėję! Kur jau nerūpės, kai rūpėjo visa, kas aistringa ir gyva.“

Renginys iš projekto „Knygos festivalis „Vasaros knygų fiesta“.

